

ליצ'י ועלמה

מחזה קצר מאת דניאל בוצר

מחזאים #8

דראפט 5

הדמויות:

ליצ'י: ליצנית רפואית בת 35

עלמה: נערה חולת סרטן בת 16

חדר בבית חולים במחלקה האונקולוגית. יש בחדר מיטת חולים, שידה צמודה, מכשור רפואי וכורסא לאורחים. ליצי' נכנסת לחדר בתלבושת ליצנית רפואית וגיטרה. עלמה על

המיטה חלשה. היא לא מבחינה בה מההתחלה

ליצי': {בשקט} עלמה? {יותר רועש} עלמה!

עלמה: {בלי לזוז} חשבת שאני מתה, אה?

ליצי': מה? ממש לא!

עלמה: שקרנית עלובה. נלחצת כמו ילדה קטנה.

ליצי': אהה, טוב. סתמי!

עלמה: חחח...נבהלת! אף פעם לא ראיתי אותך נבהלת ככה!

ליצי': ממש לא נבהלתי!

עלמה: נבהלת ונבהלת! {בילדותיות}

ליצי': לא נבהלתי!

עלמה: איבדת את חוש ההומור?

ליצי': ליצנית לא יכולה לאבד את חוש ההומור!

עלמה: את רואה. בכל זאת למדתי משהו מהיצורה הכי טיפשה בבית חולים!

ליצי': אולי הכי טיפשה אבל בוא זמנית הכי יפה!

עלמה: אחריי!

ליצי': איפה אימא יהודית?

עלמה: נמאס לי מהפרצוף העצוב שלה אז שלחתי אותה לקניון.

ליצי': אוו...בית לבד. אפשר להשתולל. אז מה נעשה? נשתכר?

עלמה: אסור לי. אני עוד לא בת 18!

ליצי': אז מסיבת בריכה? אולי סרט?

עלמה: אני רוצה שנדבר!

ליצי': נדבר? אוף זה משעמם. על מה כבר יש לנו לדבר?

עלמה: תקשיבי לי! קראתי לך משתי סיבות. הראשונה היא...

ליצי': ואוו, עצרי את סוסייך. לא הגזמת? שתיים? בדרך כלל נהוג לקרוא לי רק בשביל סיבה אחת. אני לא יודעת אם אני יכולה להתמודד עם שתי סיבות, את מבינה, לא מספיק שאני ליצנית אני גם אישה ובשביל אישה להתמודד עם שתי סיבות זה כבר סיבה אחת יותר מידי! תבחרי אחת מהסיבות ובה נטפל.

עלמה: תעשי לי טובה, ליצי'?

ליצי': תני לי לחשוב על זה. טוב, חד פעמי.

עלמה: מעריכה את זה מאוד.

ליצי': בכיף.

עלמה: הסיבה הראשונה היא בשביל להגיד לך תודה!

ליצי': תודה? את לא צריכה להגיד לי תודה. זאת העבודה שלי. אין פה שום עניין של רגש.

את סתם עוד ילדה מציקה כמו כל הילדים האחרים במחלקה!

עלמה: טוב סתמי, באמת. אני רוצה להודות לך שעזרת לי פעמיים בשבוע לשכוח לרגע את המחלה.

ליצי': מחלה? איזה מחלה?

עלמה: סתמי כבר, נו!

ליצי': סתמתי!

עלמה: תני לי פעם להגיד לך משהו בלי כל ההערות המטומטמות שלך!

ליצ'י: אבל אז איך אני אהנה?

עלמה: בואנה, את נודניקית!

ליצ'י: כמעט. ליצ'י זה השם!

עלמה: את סותמת? **{ליצ'י מסמנת שהיא סותמת}** יופי. ארבע שנים כבר שאת החברה הכי

טובה שלי...

ליצ'י: מסכנה...

עלמה: אני אהרוג אותך!

ליצ'י: סליחה.

עלמה: אז רציתי להודות לך שעזרת לי לשכוח לרגעים ולראות לפעמים דברים אחרת.

ססבלת אותי בכל הבדיקות והתקופות הקשות. ותודה שעזרת לאימא ולאבא

להתמודד. {פאזזה} זהו!

ליצ'י: זהו? זה הכל? בשביל זה בזבזתי את הזמן שלי? אין איזה כסף? איזו מתנה,

משהו? בשביל תודה באתי עד לפה? חוץ מזה ששכחת את כל האוכל שהבאתי לך

ואת המתנות והספרים!

עלמה: אמרתי לך לא להביא לי ספרים. אני שונאת ספרים.

ליצ'י: מה? לא קראת אותם?

עלמה: אפילו לא אחד!

ליצ'י: חוצפנית. שיקרת לי?

עלמה: ברור!

ליצ'י: אם לא תקראי ספרים איך תהיי חוקרת ארצות?

עלמה: אני כבר לא רוצה להיות חוקרת ארצות. אני כבר לא בת 12!

ליצי': אז מה את כן רוצה להיות?

עלמה: זה לא משנה מה אני רוצה להיות. תיקחי את הספרים. תביאי לילדים אחרים.

ליצי': לא. זה מתנה בשבילך!

עלמה: אני לא צריכה אותם יותר.

ליצי': איפה הם?

עלמה: בשידה למטה

ליצי': {מוציאה כמה ספרים מהשידה} תראי איזה ספרים נהדרים הבאתי לך. "להפוך את

כל האבנים" את יודעת כמה הוא עלה לי? "סרטן ולא כזה שיש בים"...

עלמה: זה ממש לילדים קטנים.

ליצי': ומה עם "סוד הנקודה הטובה"?

עלמה: לא...אף אחד לא קראתי!

ליצי': בואי נעשה עסקה. את לוקחת את "סוד הנקודה הטובה" ואת קוראת אותו עד יום

חמישי שאני באה!

עלמה: זה הדבר השני שרציתי לדבר אתך עליו!

ליצי': הסיבה השנייה?

עלמה: בדיוק!

ליצי': נו, נשמע!

עלמה: אני לא חושבת שאספיק לקרוא אותו! אני די בטוחה שזאת הפעם האחרונה שאנחנו

נפגשות ליצי'!

ליצ'י: {פאזזה} מה זאת אומרת? את עוזבת אותי? עוברת למקום אחר? נוסעת לטייל בחו"ל?

עלמה: בדיוק ליצ'י. אני נוסעת לטיול.

ליצ'י: חסר לך שאת לא מביאה לי משהו מהדיוטי פרי!

עלמה: אני לא חושבת שאני אעבור בדיוטי פרי. {פאזזה} ליצ'י?

ליצ'י: כן עלמה?

עלמה: השתתקת!

ליצ'י: זה קורה לי לפעמים... אבל אל תגלי לאף אחד!

עלמה: מבטיחה. אני חושבת שזה יקרה היום אז רציתי להיפרד.

ליצ'י: למה את חושבת ככה?

עלמה: אני מרגישה את זה.

ליצ'י: עלמה...אל תהיי לי דרמטית עכשיו. זאת סתם חולשה. את צריכה לנוח ומחר תרגישי

כבר הרבה יותר טוב. אני בטוחה בזה.

עלמה: לא ליצ'י. אני יודעת. מרגישים את זה. את יכולה להחזיק לי את היד?

ליצ'י: מה, להחזיק ידיים?

עלמה: ליצ'י!!! {ליצ'י מחזיקה לה את היד} תודה.

ליצ'י: בבקשה.

עלמה: את מלאך אמתי.

ליצ'י: למלאכים יש כנפיים!

עלמה: רק לדמיוניים, לאמתיים אין.

ליצ'י: מה? פתאום את פרופסור למלאכים?

עלמה: אני יכולה לבקש ממך טובה?

ליצ'י: אם את חייבת!

עלמה: תעזרי לאימא טוב? אחרי זה? תגיד לה שאני אוהבת אותה?

ליצ'י: ברור נשמה. {נחנקת קצת בקולה}

עלמה: אני לא מרשה לך, לבכות. שכולם יבכו אם הם רוצים. לך אני לא מרשה. אסור לך.

ליצ'י: אני בכלל לא מתכוונת גם. ככה בפומבי? נראה לך!

עלמה: יופי. תהי חזקה! יש לי הפתעה בשבילך!

ליצ'י: הפתעה?

עלמה: כן. מתחת למיטה יש שם שקית {ליצ'י מסתכל} את רואה?

ליצ'י: כן.

עלמה: זה שלך.

ליצ'י: קנית לי? מאיזה כסף בדיוק?

עלמה: לא עלה לי!

ליצ'י: קמצנית. מה זה?

עלמה: תפתחי!

ליצ'י: {פותחת את האריזה מוציאה משם תיבת נגינה קטנה} מה זה? תיבת נגינה?

עלמה: לא סתם תיבת נגינה. תיבת הנגינה שהבאת לי בפעם הראשונה שנפגשנו. זוכרת

מה אמרת לי אז?

ליצ'י: אני אומרת הרבה שטויות....מה אמרת?

עלמה: אמרת לי שכל פעם שיהיה לי קשה ואת לא תהיי בסביבה אז לנגן בה ואז יהיה לי יותר קל.

ליצ'י: וזה עבד?

עלמה: לא ממש. אבל ניגנתי בה כי זה הזכיר לי אותך. ועכשיו אני מחזירה לך אותה.

ליצ'י: {מתחילה לנגן בתיבה ונשמע השיר "you are my sun shine" מתוך התיבה} אני

אוהבת את המנגינה הזאת.

עלמה: היא של זקנים.

ליצ'י: טוב נו, אני זקנה.

עלמה: זכית. {ליצ'י משתתקת} תשימי לי שיר ביו טיוב!

ליצ'י: מה שיר עכשיו?

עלמה: משהו שמח.

ליצ'י: כמו מה?

עלמה: את בן אל תבורי וסטטיק

ליצ'י: כביש החוף?

עלמה: כן!

ליצ'י: דווקא זה מכל השירים בעולם?

עלמה: דווקא

ליצ'י: טוב...מזררה אחת! {שמה לה את השיר מהפלאפון. הן שרות ביחד וליצ'י גם

רוקדת ומנסה להצחיק את עלמה. היא מצליחה}

עלמה: איך קוראים לך בכלל?

ליצ'י: ליצ'י.

עלמה: לא, באמת!

ליצ'י: אני לא מגלה לכל אחד!

עלמה: את רוצה שאתחנן?

ליצ'י: אני לא מספרת.

עלמה: למה?

ליצ'י: אלה העקרונות שלי, אבל אם הם לא מוצאים חן בעינייך - יש לי אחרים.

עלמה: אז הם לא מוצאים חן בעיני.

ליצ'י: אז רינת. קוראים לי רינת!

עלמה: דמיינתי משהו אחר.

ליצ'י: מצטערת לאכזב.

עלמה: ולמה את עושה את זה?

ליצ'י: מה?

עלמה: את הליצנות הרפואית? כאילו, נראה לי שאת יכולה לעשות מלא דברים אחרים אז

למה דווקא לבוא לפה ולהיות כל הזמן עם ילדים חולים?

ליצ'י: אני לא יודעת.

עלמה: אז תחשבי!

ליצ'י: מה, עכשיו?

עלמה: כן. אני רוצה לדעת.

ליצ'י: אולי בגלל שפה אני מרגישה שיש לי משמעות. שיש לי זכות קיום. זאת אומרת,
כשהייתי שחקנית על במות ומשחקת בהצגות והיה בא קהל ונהנה או שלא נהנה
אבל שום דבר ממה שעשיתי לא השפיע לאף אחד על החיים. הייתי רוצה להאמין
שפה אני משפיעה יותר בעזרת הכישורים שלי.

עלמה: אני לא יודעת לגבי אחרים אבל עליי השפעת.

ליצ'י: אז למה עכשיו אני מרגישה שהפסדתי?

עלמה: אל תרגישי ככה. אני בסך הכול רק עוד אחת מהילדים המציקים במחלקה.

ליצ'י: מה שנכון נכון.

עלמה: יש לך ילדים?

ליצ'י: לא.

עלמה: למה?

ליצ'י: בקושי על עצמי אני מצליחה לשמור אז לתת לי ילד בידיים...

עלמה: אני חושבת שאת תהיי אימא מדהימה. הלוואי שאימא הייתה קצת יותר

כמוך{פאזזה}

ליצ'י: התפקיד של אימא שלך זה להיות אימא שלך. התפקיד שלי להיות ליצ'י.

עלמה: תזכרי אותי?

ליצ'י: הזיכרון שלי לא משהו...

ליצ'י: ברור שאני אזכור אותך.

עלמה: חסר לך שלא תבואי להלוויה שלי!

ליצ'י: יהיו בורקסים?

עלמה: אני מקווה.

ליצי': מה עוד יהיה?

עלמה: בהלוויה?

ליצי': כן.

עלמה: סבא וסבתא יבואו ובטח סבא יהיה מאוד עצוב. את חושבת שהוא יבכה? אף פעם לא ראיתי אותו בוכה.

ליצי': את רוצה שהוא יבכה?

עלמה: לא. אני לא רוצה שאף אחד יבכה בהלוויה שלי. אני רוצה שתהיה לי הלוויה שמחה. אני רוצה שכולם יבואו בבגדים צבעוניים וישירו שירים ובמקום לעשות את הנאומים העצובים האלה, אני רוצה שאנשים יעלו על הדוכן ויספרו בדיחות. את מוכנה?

ליצי': מה?

עלמה: לספר בדיחה בהלוויה שלי?

ליצי': איזו בדיחה?

עלמה: אני יודעת איזו בדיחה. את הבדיחה על השניצל והבננה!

ליצי': אני לא יכולה לספר את הבדיחה הזאת.

עלמה: למה?

ליצי': כי את היחידה שצוחקת ממנה. זה יפגע לי במוניטין.

עלמה: את תבואי ככה, כמו ליצי' ותספרי את הבדיחה. תגידי שאני ביקשתי...זאת הבקשה האחרונה שלי. תעשי את זה?

ליצי': עלמה. אני לא בטוחה שזה...

עלמה: ליצי'. אני סומכת עליך!

ליצי': מבטיחה.

עלמה: יופי. {מתכסה בשמיכה}

ליצ'י: מה עכשיו?

עלמה: עכשיו אני עייפה. את יכולה ללכת, {מתכסה בשמיכה}

ליצ'י: אני אשאר פה קצת!

עלמה: לא. אני סיימתי אתך ליצ'י. ביי!

ליצ'י: ביי. {פאזזה. ליצ'י לא זזה מהמקום}

עלמה: את עוד פה? {מתחת לשמיכה}

ליצ'י: כן!

עלמה: אני לא יכולה לישון ככה. את חייבת ללכת!

ליצ'י: לא רוצה!

עלמה: קישטה ליצ'י. אני עייפה אומרים לך. אל תדאגי. ביי

ליצ'י: עלמה!

עלמה: מה?

ליצ'י: לא חשוב. ביי

עלמה: ביי ליצ'י! {ליצ'י יוצאת מהחדר ועלמה נרדמת}

סוף

©